

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, o přiznání osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce v řízení ve věci ochrany proti nečinnosti žalované, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 5. 2019, čj. 9 A 39/2019-16,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou domáhal ochrany před nečinností, která dle něj má spočívat v odložení jeho žádosti dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Žalobce požadoval informace „*z oblasti managementu věznic*“ ve vztahu k Věznici Příbram, Vazební věznici Hradec Králové a Věznici Valdice. Současně v žalobě požádal o osvobození od soudních poplatků a podal návrh na ustanovení zástupce.

[2] Městský soud v Praze (dále „městský soud“) napadeným usnesením žádost o osvobození od soudních poplatků a návrh na ustanovení zástupce zamítl.

[3] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného usnesení městského soudu. Současně požádal o osvobození od soudních poplatků.

[4] Kasační stížnost však neobsahovala všechny náležitosti podle § 106 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl toliko, že se domáhal svého ústavně zaručeného politického práva na informace. Jeho sociální postavení vzniklo podle něj v důsledku justičních zločinů, nuceného insolvenčního řízení a svévolného odmítání práva na informace. Ze strany žalovaného se jedná o „*naprosto ukázkový příklad justiční mafie a nadržování*“.

[5] Podle § 37 odst. 3 věty první s. ř. s. musí být z každého podání zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje, a musí být podepsáno a datováno.

[6] Podle § 37 odst. 5 s. ř. s., předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví mu k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém

podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

[7] Podle § 106 odst. 1 s. ř. s., musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně.

[8] Podle § 106 odst. 3 s. ř. s., nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Tuto lhůtu může soud na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o další měsíc.

[9] Nejvyšší správní soud dospěl v nyní posuzované věci k závěru, že kasační stížnost obsahuje pouze zcela obecné kasační námítky, které nelze vyhodnotit jako projednatelné.

[10] Nejvyšší správní soud však stěžovatele v souladu se svou rozhodovací praxí v jeho dalších věcech k odstranění vad kasační stížnosti nevyzýval (srov. např. usnesení ze dne 30. 4. 2019, čj. 10 As 115/2019-14, ze dne 25. 4. 2019, čj. 9 As 121/2019-14, ze dne 15. 5. 2019, čj. 8 As 104/2019-17, ze dne 30. 4. 2019, čj. 9 As 122/2019-16 nebo nedávné usnesené ze dne 20. 6. 2019, čj. 9 As 178/2019-12, kterým rozhodoval o obdobné kasační stížnosti jako v nyní posuzované věci). Soudu je z úřední činnosti známo, že stěžovatel opakovaně podával typově totožné žaloby týkající se žádostí o informace vůči žalované, ve kterých opakovaně žádal o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce z řad advokátů. O těchto žádostech krajské soudy rozhodovaly zpravidla shodně jako v projednávaném případě. Rovněž Nejvyšší správní soud rozhodoval o projednatelných kasačních stížnostech proti těmto rozhodnutím v nedávné době nesčetněkrát (stěžovatel se ke dni rozhodnutí soudu obrátil na Nejvyšší správní soud celkem ve 217 věcech, a to za pouhých posledních devět měsíců). V žádném z těchto případů nebyl stěžovatel úspěšný (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, čj. 10 As 325/2018-12; ze dne 16. 1. 2019, čj. 6 As 368/2018-10; ze dne 17. 1. 2019, čj. 9 As 445/2018-15; ze dne 4. 4. 2019, čj. 1 As 89/2019-13; nebo ze dne 4. 4. 2019, čj. 10 As 86/2019-13).

[11] V této situaci není povinností kasačního soudu, aby v dalším typově totožném a právně nijak složitým řízení poučoval stěžovatele o povinnosti odstranit vady kasační stížnosti. Stěžovatel „vrší“ soudní řízení (například tím, že stále dokola napadá procesní rozhodnutí soudů, přestože v právně totožných věcech již byl pravomocně vysloven závazný názor Nejvyššího správního soudu), aniž důsledně váží důvodnost svého postupu. Proto je podle soudu správné, aby jej tížila povinnost podat projednatelnou kasační stížnost, na což jej soud nebude dále opakovaně upozorňovat. Uvedené platí tím spíše, má-li stěžovatel právnické vzdělání vyžadované pro výkon advokacie. V projednávané věci by proto bylo neefektivní a formalistické adresovat stejnému stěžovateli výzvu k odstranění vad podání podle § 37 odst. 5 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. Takový postup by ve skutečnosti znamenal, že by soud nadbytečně informoval stěžovatele o skutečnostech, o nichž on sám objektivně musí vědět.

[12] Soud zároveň zdůrazňuje, že takový postup je výjimečný a je pouze reakcí na způsob, kterým stěžovatel zahlučuje povinné subjekty i soudy a který nese rysy zneužití práva.

[13] Krom toho stěžovatel mohl doplnit kasační stížnost až do dne vydání tohoto usnesení, avšak této možnosti nevyužil. Soud tedy neodůvodněnou kasační stížnost odmítl v souladu s § 37 odst. 5 větou druhou ve spojení s § 120 s. ř. s.

pokračování

[14] S ohledem na shora uvedené soud kasační stížnost odmítl, neboť nebyly splněny podmínky pro její věcné projednání.

[15] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[16] Pro úplnost soud dodává, že se v souladu se zásadou hospodárnosti řízení nezabýval splněním poplatkové povinnosti ani povinným zastoupením stěžovatele, neboť shora uvedené okolnosti bránily věcnému projednání návrhu a vylučovaly další postup v řízení. V takové situaci není úkolem soudu řízení dále vést, ale naopak je bez dalšího ukončit (přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Ans 6/2008-48 a usnesení ze dne 11. 6. 2014, čj. 3 As 109/2014-10).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. června 2019

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu